

Công em lên gác

Cô là nhân viên văn phòng, anh làm nghề bốc vác trong thành phố.

Sau ngày tốt nghiệp phổ thông, hai người rẽ theo những quỹ tích khác biệt nhau của tuổi trẻ. Nhưng họ vẫn còn giữ mối tình đầu của nhau. Nhưng chỉ giữ mà thôi.

Ban ngày, cô đi làm, ngồi quán cafe thời thượng với đồng nghiệp; chiều tan sở, cô ăn que kem rẻ tiền anh mua; buổi trưa, cô ăn cơm trong nhà hàng đắt tiền, buổi tối, cô đi ăn với anh trong những quán mì vằn thắn tồi tàn.

Cô nghĩ cuộc sống của mình sao quá lệch pha. Cứ yêu kiểu này mãi, từ ngày đầu tiên tới ngày hôm nay, dường như rồi sẽ báo trước đến một kết cục nào đó.

Mỗi lần đón người yêu, anh thường tiễn cô tới tận cửa thang máy đi lên căn hộ của cô trong chung cư mới, chúc cô buổi tối an lành, rồi vội vàng đi.

Hôm đó cô làm nũng, nói: “Anh công em đi!” “Anh nhìn thang máy, nó vẫn chạy tốt. Nhưng anh không hỏi lý do, công cô, từ tầng một, đi theo cầu thang bộ lên tầng. Cô hỏi anh có mệt không, anh đáp: “Có, mệt hơn vác bao tải hàng!” Cô hơi cảm động vì anh nói thật.

Thế nhưng họ vẫn chia tay nhau. Vì cảm động hay mối tình đầu vẫn không phải là thứ đảm bảo được cho họ. Thành phố chẳng thiếu cừu vạn, anh chia tay cô xong, quyết định về quê. Đôi khi gọi điện thoại lên thành phố, kể cho cô biết, bây giờ anh trồng vườn, kiếm chút tiền. Cô nghe thấy quá xa lạ, quá nhạt nhẽo. Khi đó cô đã có người yêu mới, cũng làm nhân viên văn phòng như cô.

Một ngày anh gọi điện từ quê lên, nói anh đã kiếm đủ năm nghìn tệ, số tiền này ở quê có thể cưới được vợ rồi. Cô chợt phát hiện thấy, khi buông máy, mắt mình hơi ướt.

Người yêu mới cũng ngày ngày đón cô tan sở, tiễn cô tới chân thang máy, rất lịch thiệp nói chúc em buổi tối tốt lành.

Có lần cô đòi người yêu công lên nhà, chàng đồng ý ngay. Lúc đó thang máy đang ở tầng một, chàng công cô lên, xông thẳng vào thang máy, rồi đứng ở đó, vịn công cô trên vai, bấm số tầng cô ở, chàng cười hì hì bởi hiểu ra trò đùa của cô. Thế mà hôm đó, cô đã không làm sao vui được.

Cô gọi điện về quê, gặp người yêu cũ, cô hỏi mối tình đầu của mình: “Số tiền năm nghìn tệ lần trước anh nói ấy, anh đã tiêu chưa?”

Anh ngập ngừng: “Đã tiêu rồi!”

Cô buông máy điện thoại xuống, giây phút ấy bỗng dưng thấy như mình vừa mất đi cả một thế giới.

Mấy hôm sau về đến nhà, dưới chân cầu thang máy, cô thấy người yêu cũ đứng đấy, tay nâng một chiếc nhẫn đắt tiền, nói với cô: “Đây là năm nghìn tệ!”

Cô khóc, và anh nói “Để anh công em lên nhà nhé”.